
Parti Nagy Lajos

ŐSZI HEDWIGEK

(új folyam)

(trágyalé)

Hedwig napján a szélre holdra
volhatna, mégsincs szép szavam,
ki a disznószart viszi-hordja,
annak nehéz árnyéka van.
Szívében vad sertések ülnek,
s ha caplat Wiepersdorf felé,
csizmája orrán úgy vegyülnek
az égi fény s a trágyalé,
mint útban elhányt, modoros
hangzatkám: egyrészt csiga nyálja,
másrésztől másám tünde sálja,
s midőn a durva traktoros,
a körmös éjféllal reája,
engem fojt meg, ha rátapos.

(vadászímezés)

A „Blondel” erre hírhedt duska-hely,
mind bűnre szisszen tükrében beretvád,
az őszi éjben vértolult kehely,
hol minden nyikhó londínér eret vág.
A kaffát gróf és bárók főzetik,
kepednek ott a nadrák és zekék,
mellre szíván a hús vad gőzeit
sikojtoznak a szobaőzükék.
A pissoirban baszdüh vadkanok,
bár sliccükön csak véres szőr ragyog,
egy lepkeért a holdat felverik,
s elvircolódván fényes reggelig,
nyakuk körül a foncsor zúz nyakörve,
ott lógnak fejjel a törött tükörbe’.

(faól)

Magát ha olykor összetuszkolá,
miért kér engedelmet, Istenem,
e porhüvely, ha csálé engedem

egy maszk alól egy másik maszk alá,
s mért reszket mint a nyirkos, halk faól
mélyén a mérgezhúsú állatok?
Akit legyűrnek fütykös bánatok
vagy butykosába gyűr az alkohol,
az birkamód mért engedelmegek,
hisz így vagy úgy, de egyként meglakol,
ha alcohol, ha mélakórbeteg?
Rossz önrugó, kit önrugója nyom,
egy elsovárgó, lelkedő barom,
bocsájtssd reá fertőtlen felleged!

(hulahopp)

Hallom, mondád, a halnak nincs hazája,
nem köti könyv, veranda, szilvalekvár,
hogy élethosszan zérót mond a szája,
s hogy nincs is szabadabb a halaknál.
Hogy siklik, ám nem ősi rögebe siklik,
s nagy hulahopp csak éji éneke,
pikkelyzetén a küllők, fischbiciklik
merő hidegvér, oxigénzene.
Holott a halban nyári szív telet,
nem árul ponyván szívszódát darabra,
hanem befordul dobbanásival
a fenhezüst alá, a mély iszapba,
hol pontosan, mert némán énekel:
itt élne hal.

(teremőröm)

Szieszta kályhám propán és bután
börög, s ott gubbad bennem dőre,
hév sóhajokkal őszi délután
múzeum-lelkem buzgó teremőre.
Rángat bévül e bős orángután,
zablátlan kedve kicsorog a kőre,
s még én legyek a lupanárja tán,
bennem ugorgyék sebtén rá a nőre?
A blondelben és pucérban levőre,
mely lóg a húsban természet után,
félhomályomban hájban és keretben –
épp nem rikoltja bennem, hogy „előre”,
szieszta közben, míg én hógutám
alatt guborgok Őreá meredten.

(holdas kisolló)

Látományimra semmi ok,
falam vad tölgyfák mancsa pedzi,
hiába párbaj és bírok,
e morphi' rém elmém kikezdi.
Óh, árnyak istennéje, Hedwig,
a szurtos, őszmély papírok
alól a lélek nyirka meddig
fölér ma, játszódván nyírok
belőle medwét, szisszen éles,
holdas kisollóm, úgy bírok
csak ohnedich meglenni édes,
mint árnyjátéki mártúrok,
lám, ennyi kell a szenvedéshez,
árny, olló, játék, ősz, nyírok.

(a hattyú és a szú)

Az ember végül kövér vagy sovány,
pucája jégbe hűl vagy fönn lobog,
elő-nyereg a Szent-Mihály lován,
felejtés ellen szemfedőn a bog.
A hattyú, mely tán benne barcogott,
ki sem köhint a kormos szárny alól,
s mi rózsafényben hév tüzet fogott,
a szent poézis fészke már csak ól,
peshedt odú, mely régtől tart lakót,
s nem elvert grófot, üzött herceget,
hanem a szút, ki buzgón perceget,
s egy nap föláll a gyászos, satnya porból
leporol térdet, könyököt, zakót,
s kikéri majd legfő részét a torból.

(a vaddohány)

Harisnyabarna gyapjas csónakok
Hedwig napján a réteken,
a vaddohányok vad kisasszonyok,
eveznek vőlegénytelen.
Beh furcsa hely egy vaddohányi sajka,
beh telve van harappal, szenvedéllyel,
miképp az angyalok nagy ajka,
kik holdas kacabákban rínak éjjel.

Elülnek pudvás, őszi ág tövén,
szép selymük dérrel eldidergetik,
és téli vőlegényük megjövén,
mint birkaollót halkan szétteszik,
s megint előlről, így jár mindahány,
a vaddohány.

(gázolaj)

Hedwig napján erőst dohányszom,
kátránymagamban gubbadok,
s csak elnyelem, ki nem bocsájtom,
mint bányató a csillagot.
Szegény szívem nyirokba gázol,
vak holdnyirokba, s bármi ez,
legmélyemül nem is hiányzol,
és nem foghatlak semmihez.
De ha az égnek kútja nő,
hol hajdan ágak volt ere
az éjidőn a rekkenő
hús gázolajban feldereng,
mint vadlibák szakála leng
ölednek csípős kendere.

(ártány és szerelem)

Ahol a hibbant titkok égneek,
száj arról úgyse' szólhatik,
minek kell nékem több elégnek,
mint ha a sertés jóllakik?
Setét likán a rongyos égneek
nem látok, csak az ólakig,
mivégre akkor szenvelegnem,
mért tiszta alsó, tiszta rím?
A Hedwig-napi fellegekben
körülvésznek a disznaim,
mondschein azt meg nem perzseli,
körmöm törött, szívem süket,
egy brandenburgi Berzsényi,
vakargatom a szőrüket.